

LOUISA
SCARR

HET
LAATSTE
WOORD

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Louisa Scarr

Oorspronkelijke titel: *Gallows Wood*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Ingrid Zweedijk

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Foto auteur: © James Robinson

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1702 0

ISBN 978 94 027 7428 3 (e-book)

NUR 330

Eerste druk februari 2025

Originele uitgave verschenen bij Canelo, London.

The moral right of Louisa Scarr to be identified as the creator of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

De grond is oneffen, haar ademhaling zwaar. Haar voet blijft haken achter een doorgeschoten wortel; ze struikelt, maar blijft nog net op de been. Blijft rennen. Haar spieren branden. Ze negeert het pijntje in haar knie, de vermoeidheid in haar bovenbenen. Iets drijft haar voort.

De zon staat hoog en brandt genadeloos op haar hoofdhuid. Haar hardloopschoenen zijn oud, haar T-shirt plakkerig van het zweet terwijl ze het ploffen van haar voetstappen telt. Haar mond is droog. Ze snakt naar water, maar mag van zichzelf niet stoppen. Nog niet. Nog honderd meter, nog een kilometer. Dan misschien.

De hond heeft daar allemaal geen last van. Hij is hiervoor gemaakt: sterke, gespierde poten, onuitputtelijke energie. Hij gaat maar door. Vanuit haar ooghoeken ziet ze zijn scherpe witte tanden, het glanzen van zijn speeksel. Haar haar plakt aan haar gezicht; met een trillende hand veegt ze het uit haar ogen.

Hierbuiten is ze zijn rivaal. Een van likmevestje, die hij met gemak de baas kan. Alsof hij aanvoelt dat ze het niet kan bijbenen, mindert de hond snelheid – haar de kans gevend om op adem te komen – en richt zijn aandacht op een punt in de verte.

Hij heeft iets in het vizier gekregen. Een konijn. Roerloos, kop opgeheven, oren gespitst bij het geluid van hun nadering. De hond houdt even in, zijn bek gaat dicht in opperste concentratie, en dan is hij ervandoor. Ze voelt de ruk waarmee hij aan haar gordel trekt. Het konijn verdwijnt in een oogwenk in het struikgewas, maar de hond

heeft inmiddels een ander geurspoor opgepikt. Zijn staart steekt omhoog, zijn neus zweeft vlak boven de grond terwijl hij zigzaggend over het pad zijn hart ophaalt aan het ene na het andere luchtje.

Ze ziet het water eerder dan de hond. Een kalm stromende rivier, de oppervlakte bespikkeld met zonnevlekjes. Hij blijft abrupt staan, kijkt dan achterom, tong uit zijn bek.

‘Oké, oké,’ zegt ze. Ze bukt om haar gordel los te maken van zijn tuigje. ‘Toe dan maar.’

Dat laat de hond zich geen twee keer zeggen. Prompt springt hij met alle vier de poten van de grond, en hij belandt met een plons in het water. Ze lacht – het geluid doet vreemd maar weldadig aan. Ze benijdt hem om de uitbundigheid waarmee hij rondart, enthousiast lebbert. Hij rent eruit, dan er weer in, lussen van de rivier, zijn plezier overduidelijk. Ze overweegt met hem mee te doen – het koele water is uitnodigend – maar houdt zich in. Zij is terughoudender. Bezorgder. Ze kan heel wat leren van haar hond.

Ze grijpt de gelegenheid aan om op adem te komen en te genieten van het uitzicht op het landschap. Velden vol hoog gras en boterbloemen, het voetpad dat ze net hebben gevolgd er dwars doorheen kronkelend. Wit bloeiende meidoorn, de berm vol goudgeel speenkruid en venijnige brandnetels. De lucht is kobaltblauw zover het oog reikt, met hier en daar een wolkje. Ze zuigt haar longen vol. De spanning trekt weg. Het is maanden, jaren geleden dat ze zich normaal voelde.

De hond heeft nu genoeg van de rivier, en na nog een paar keer lebben klimt hij eruit en schudt zijn vacht. Waterdruppels vliegen in de rondte, maar ze doet geen poging opzij te stappen, de regen eerder een verlichting dan een ongemak. Ze is plakkerig van het hardlopen, een nevel rivierwater gaat niet veel uitmaken. Ze roept hem bij zich en maakt het tuigje weer vast. Hij kijkt op naar haar, vacht drijfnat, hijgend. Het lijkt alsof hij lacht.

‘Is dat beter? Zullen we gaan?’

Ze kijkt op haar horloge. Drie kilometer afgelegd, nog drie terug. De hond is helemaal opgefrist, maar zij snakt nog steeds naar iets te drinken. Ze draait zich om en ze zetten koers naar huis, de hond wederom voorop, haar voort sleurend.

De terugweg is makkelijker. Het vooruitzicht van water en bijkomen in de tuin. Het geluid van haar voetstappen brengt haar in een soort trance, de cadans, de rust van het landschap. Er is hier verder niemand. Ze is alleen. Geen verwachtingen. Geen baan. Zelfs haar gedachten verstommen door de gestage fysieke inspanning.

Ze slaat haar straat in, en in één klap verandert alles. Verblindende lichtstralen weerkaatsen op het felle geel en blauw van de politieauto; twee agenten in het zwart staan in haar voortuin. Ze zien haar aankomen, hun gezichten uitdrukingsloos.

Ze vertraagt haar tempo tot een wandelpas, roept haar hond naast zich. Ze opent het hek. De voorste agent is een grote man, die staat te zweten in de hitte. Zijn hand gaat naar zijn middel, de andere naar de portofoon op zijn schouder.

‘Lucy Halliday?’ zegt de agent. Ze knikt. ‘Agent Mumford, politie Hampshire.’

Alsof ze dat niet wist.

Zijn collega stapt naar voren. De handboeien al in de aanslag.

‘Handen achter uw hoofd, graag, vingers in elkaar gehaakt.’

Ze probeert kalm te blijven. Dat lukt niet. ‘Kunt u me vertellen waar dit over gaat?’ vraagt ze met trillende stem.

De agent begint de vertrouwde cautie op te dreunen. De andere agent komt achter haar staan en trekt haar handen op haar onderrug, het metaal strak om haar huid vastklikkend. Ze voelt plakkerig zweet op haar lijf, een koude neus duwt tegen haar been.

‘Moss...’ zegt ze.

‘Wij zorgen wel voor uw hond.’

De agent lijkt opgelaten, misschien zelfs wel meelevend. Maar ze hebben nu eenmaal hun opdracht. De hond wordt losgemaakt; hij

jankt zachtjes wanneer hij wordt afgevoerd. Ze zit over hem in; hij heeft water nodig, hij heeft zijn kennel nodig. Hij heeft haar nodig.

Maar met de hond komt het wel goed. Moss zal goed verzorgd worden. Ze weet niet zeker of dat voor haar ook geldt. Al twaalf maanden is Moss haar steun en toeverlaat. Haar beschermingsdeken. Iemand om tegen te praten wanneer ze niet kan slapen, geruststelling wanneer ze zich alleen voelt. Hij heeft haar gered. Maar nu kan de hond niets doen.

De agent is stilgevallen. ‘Hebt u het begrepen?’ vraagt hij.

‘Ik... Nee... Ik heb niet...’

De empathie van de agent neemt af. ‘Kom op, je weet hoe het werkt. Maak het niet onnodig moeilijk. Heb je het begrepen?’

Ze kijkt op, recht in zijn ogen. Ze heeft in zijn schoenen gestaan. De handboeien vastgehouden, de cautie gegeven. Meer mensen gearresteerd dan ze zich kan heugen.

Maar ze heeft nooit aan deze kant gestaan.

Nu begrijpt ze het. De nauwelijks verholen vijandigheid achter de ondoorgrondelijke blik. Geen enkele politieagent wil een van zijn eigen mensen arresteren. Hij baalt hiervan, hij baalt van haar. In zijn ogen wordt ze ergens van verdacht, heeft ze mogelijk de wet overtreden. Misbruik gemaakt van de vertrouwenspositie die ze zweren naar eer en geweten te vervullen.

Ze doet wat haar wordt opgedragen. Ze vergeet haar brandende spieren, haar droge mond. Ze buigt het hoofd.

‘Ja, ik heb het begrepen,’ reageert ze.

Maar niets is minder waar.

Hoofdstuk een

Maandag

Zes dagen eerder

De pieptoon snijdt als een scheermes door haar bewustzijn. Ze tilt haar hoofd op, tast naar haar telefoon. Houdt hem tegen haar oor. Mompelt hallo.

‘Agent Lucy Halliday? Je bent nodig.’

De vrouw aan de andere kant geeft de informatie door, maar die dringt amper tot Lucy door. Haar hoofd is daas, lichaam zwaar, nog verstrikt in het web van slaap. Ze legt de telefoon neer, rolt op haar rug en opent haar ogen dan pas echt.

De wereld is stil, de zon amper op. Ze tuurt naar de wekker: iets over halfzes. Geen wonder dat ze kapot is. Ze moet drie uurtjes slaap hebben gehad, ingedommeld na tweeën.

Ze slaakt een diepe zucht, zwaait dan haar benen uit bed om naar de douche te sjokken. De waterstralen bieden enige verlichting; ze blijft er langer onder staan dan ze zou moeten, gezien het dringende telefoontje. Snel schiet ze het uniform van gisteren aan, aan haar vinger likkend om een vlek uit haar broek te wrijven. Modder, chocola? Ze heeft geen idee. Ze borstelt haar haar en doet het, nog nat, in een strakke Franse vlecht. Op blote voeten loopt ze naar beneden. Geen schone sokken hier.

Ze gaat door de keukendeur naar de kennel. Daarin kijkt de hond op vanuit de ingang van zijn slaaphok, zijn donkerbruine ogen nieuwsgierig.

‘Ik weet het. Ik kan het ook niet helpen.’

Hij staat op, rekt zich uit, waarbij zijn achterlijf bijna de vloer raakt, trippelt dan de tuin in, nagels tikkend op het beton. Ze laat hem zijn gang gaan, zet water op, schept oploskoffie in de mok van gisteravond. Alle andere zijn vies, opgestapeld in de gootsteen. Ze ruikt aan de melk; ze drinkt de koffie wel zwart.

Met de mok loopt ze de tuin in en wacht tot de hond zijn behoefte heeft gedaan, waarbij haar blote voeten gevoelloos worden. Ze heeft de gewoonten van deze kleine zwarte cockerspaniël leren kennen en weet dat deze dingen zich niet laten overhaasten. De hond snuffelt en draait rondjes voordat hij eindelijk een plek kiest op het uitgedunde gras.

Lucy neemt kleine slokjes van de hete koffie. Het wordt een mooie dag: nog fris, maar de lucht is helder en de zon begint een flauwe gloed te werpen over haar piepkleine gazonnetje. Het is niet meer dan een postzegel gras. Simpel, verwaarloosd – net als het huis. Ze kan het geen thuis noemen. Het is het adres waar ze woont terwijl... Tja, wat? Waar wacht ze op? Dit is het nu. Het huis vol verhuisdozen. De baan waar ze zich net aan doorheen slaat, van uur tot uur. Het leven dat ze alleen leidt.

De hond trippelt naar haar toe en ze hurkt om haar hand door zijn zachte zwarte vacht te halen. Hij legt zijn kop tegen haar been, smekend opkijkend, maar ze laat zich niet voor de gek houden. Het is geen liefde; hij wil zijn ontbijt.

Ze geeft hem zijn zin, door naar binnen te gaan en brokjes in zijn bak te strooien, waarna ze de koelkast opentrekt voor zichzelf. Er is nog een oud kapje in een plastic zak, dus dat stopt ze in de broodrooster; zodra dat erin zit, haalt ze een paar sokken van het droogrek waar ze al weken aan hangen. Ze trekt haar schoenen aan en pakt haar tas. Het brood schiet omhoog. Ze smeert er pindakaas op, klemt

het dan tussen haar tanden terwijl ze het huis afsluit en de hond naar de auto leidt en in de achterbak laat springen.

De nieuwe burens zijn nukkig over de aanwezigheid van een politieauto in de straat, ook al is het geen echte, geen patrouillewagen. De op de oprit geparkeerde blauwe Mondeo steekt schril af bij haar eigen auto, een roestige VW-stationcar.

Je zou denken dat ze blij zouden zijn. Het beste middel om inbrekers af te schrikken dat je kunt bedenken. Maar nee. Ze bekijken haar met argwaan. Deze alleenstaande vrouw die nooit een woord met hen wisselt, nooit lacht. Die ze de hele nacht horen rondscharrelen.

Ze stapt voorin, legt het geroosterde brood op het dashboard om de coördinaten in het navigatiesysteem in te voeren. Ze gaat op weg. Acht kilometer naar het westen. Naar Gallows Wood, in nationaal park New Forest.

Zo te zien is ze niet de enige die op dit onchristelijke uur is opgeroepen. Ze wordt door de buitenste afzetting gewuifd door een agent in uniform en stopt naast een politieauto en een Ford Focus die ze herkent. Ze frons. Als Fran hier is, waar hebben ze Moss dan voor nodig? Ze veegt kruimels van haar broek, waarna ze de hond uit de achterbak laat, zijn tuigje vastmakend aan de riem. Ze geeft Moss de overgebleven broodkorstjes; hij schrokt ze in een mum van tijd op en trekt dan, popelend om aan het werk te gaan.

Samen lopen ze naar de drukte. Naar het blauw-witte lint, het gekraak van portofoons, het geroezemoes van gesprekken. Mensen hangen rond; het lijkt alsof ze wachten. Toch niet op haar? Ze krijgt amper een vluchtige blik wanneer ze aankomt. Ze ontdekt een bekend gezicht een stuk verderop en loopt erheen.

Dokter Francesca Rosetti is van top tot teen in een witte overall gehuld, laarzen aan haar voeten, handschoenen aan haar handen, hoewel de capuchon en het mondmasker af zijn terwijl ze met een

collega praat. Ze ziet Lucy en zwaait vanaf haar kant van de binnenste afzetting.

‘Ik hoopte al jou te zien,’ zegt Fran met een glimlach. ‘Ik hoorde ze over de hondeneenheid praten.’

Verward kijkt Lucy om zich heen. ‘Aanwezig en startklaar. Is het niet, Moss?’ De hond kijkt op en krijgt een aai over zijn kop voor de moeite. ‘Maar ik snap niet goed waarom jullie mij nodig hebben. Jullie hebben al een lijk?’

Frans aandacht wordt afgeleid voordat ze kan antwoorden. De geluiden van de plaats delict verstommen. Gesprekken vallen stil. Alle ogen richten zich op de man die het pad af komt.

Hij draagt een pak met das. Strak, schoon. Hij lijkt niet op zijn plaats in de modder en mulch van het bos, een afwijking in een wereld waar iedereen in beschermende kleding of uniform is. Naast hem loopt een man te praten – Lucy herkent de stuntelige houding, het half uit zijn broek hangende overhemd: brigadier Harry Blake, een streber van het Rechercheteam Zwarte Misdad. De nieuweling houdt zijn hoofd schuin, luisterend terwijl ze op het afzetlint afbenen. Zijn autoriteit is onmiskenbaar.

‘Wie is dat?’ sist Lucy tegen Fran.

‘Hij is nieuw. Ellis.’

Voor- of achternaam, vraagt Lucy zich af, maar voordat ze het kan vragen, staat hij voor hen. Hij knikt naar Fran.

‘Bedankt voor uw komst, dokter Rosetti.’

‘Dat spreekt vanzelf. Maar ik kan u niet veel vertellen. Tot agent Halliday hier haar werk heeft gedaan.’

Voor het eerst kijkt de man naar Lucy. Hij is lang, wel een vijftientig, slank, met diepliggende ogen en donkerblond, bijna vies ogend haar. Hij steekt een hand uit.

‘Inspecteur Jack Ellis. Jij bent de hondenman.’ Hij aarzelt, een glimp achter het masker. ‘Hondengeleider.’ Zijn blik schiet naar de spaniël en dan weer omhoog.

Ze schudt zijn hand. Die is warm en zacht. ‘Agent Lucy Halliday. En dit is Moss.’

Hij slaat geen acht op de hond. Vreemd. Agenten weten dat ze toestemming moeten vragen alvorens een politiehond te aaien, maar na het voorstelrondje vinden de meesten het leuk om de spaniël een beetje te kroelen. Ellis niet, kennelijk.

‘En je bent opgeleid om lijken op te sporen?’

‘Moss wel.’ Haar poging tot humor slaat niet aan. ‘Tegenwoordig noemen we het liever “slachtofferbergings”. Betere pr.’ Hij zegt niets, dus wijst ze naar het bos. ‘Ik neem aan dat er al een lichaam is gevonden? Ik weet niet wat wij nog kunnen doen.’

Ellis kijkt achter haar, naar het afgezette terrein.

‘U hebt het gefotografeerd?’ vraagt hij Fran. ‘De pd vastgelegd?’ Ze knikt. ‘Breng het hierheen.’

Lucy wacht, nu nog onzekerder. Er wordt iets kleins naar hen toe gebracht. Voorzichtig vastgehouden, in zwart plastic.

De zak wordt geopend en naar hen opgehouden door de forensisch medewerker.

Lucy’s mond valt open. Nu snapt ze het. Zichtbaar bot, randen versplinterd, ongetwijfeld aangevreten. De resterende huid is grauw en gevlekt; het vlees donkerrood, gestold bloed. Het is gekromd, als een dier dat zich oprolt om te sterven.

Lucy staart ernaar. Ze voelt Ellis’ ogen op haar en kijkt hem aan; zijn gezicht verradt geen enkele emotie.

‘Het enige wat we hebben, is een hand,’ zegt hij op zakelijke toon. ‘We hebben jou nodig om de rest te vinden.’

Hoofdstuk twee

Hier is hij op getraind. Dit vindt hij heerlijk. Sinds hij een jaar oud was. Moss is gekeurd, beloond, gestimuleerd, begeleid. Alles om deze taak te vervullen.

Lucy werpt een blik op de hond. Met trillende neus kijkt hij op naar de bron van de vertrouwde geur van ontbonden vlees en bloed die hij heeft geleerd op te sporen.

Naast haar buigt inspecteur Ellis zich over de hand, die hij nauwkeurig bekijkt. ‘Wat kunt u me tot dusver vertellen?’ vraagt hij aan Fran.

‘Hij heeft hier een paar dagen gelegen. Te oordelen naar de grootte een volwassen man, maar pin me er niet op vast.’ Fran gebruikt een gehandschoende vinger om tegen de scherpe randen van de pols te porren. ‘Tandafdrukken, ik neem aan van een vos of misschien zelfs een huiskat. Scheurde hem eraf, sleepte hem daarna mee om op te eten.’

‘Vanochtend gevonden door een hondenuitlater.’

Lucy draait zich langzaam om bij de bekende stem. Harry Blake staat naast haar, notitieboekje in de hand; ze onderdrukt de neiging om opzij te stappen.

‘Hoe laat?’ vraagt Ellis.

‘Halfvijf. De hond pakte hem op en droeg hem naar het pad. Gelukkig voor ons at hij hem niet op.’

‘Dat is vroeg om je hond uit te laten.’

‘Zijn baasje werkt in ploegendiensten, in de haven. Door ons kwam hij te laat.’

Ellis knikt, verdenking afgewend. ‘Dus aanvankelijk lag hij dieper in het bos?’ Hij tuurt langs hen naar het kreupelhout. ‘Begin je zoektocht daar,’ vervolgt hij, zonder Lucy aan te kijken.

Ik begin mijn zoektocht waar het mij uitkomt, denkt ze, maar ze houdt haar mond, een ongelovige blik op Fran werpend wanneer Ellis zonder verder commentaar wegloopt. Fran reageert door haar wenkbrauwen op te trekken.

Blake staat nog steeds naast hen. Lucy draait zich met een nijdige blik naar hem om.

‘Kan ik iets voor je doen?’ snauwt ze wanneer hij geen aanstalten maakt om te vertrekken.

‘Het is fijn je weer te zien,’ zegt hij. ‘Ik vind het heel erg van...’

‘Ja, ik ook.’ Lucy klemt haar kaken op elkaar. Haar handen grijpen de hondenriem vast als in een bankschroef.

‘Ik dacht, als je een keer zin hebt –’

‘Je baas wacht,’ kapt Fran hem af, gebarend naar Ellis, die een eindje verderop naar de woordenwisseling staat te kijken.

Blake druipt af.

‘Eikel,’ foetert Fran zodra hij buiten gehoorsafstand is. ‘Heeft dus nog steeds een oogje op je.’

‘Ik word bijna ontslagen en die klootzak wordt bevorderd,’ grauwt Lucy. Ze hurkt bij de hond, die geduldig naast haar zit te wachten. Ze aait hem over zijn kop. ‘Wat zeg je ervan, Moss?’ vraagt ze. Hij spitst zijn oren, stopt met hijgen, want hij weet dat de pret gaat beginnen. ‘Ben je zover?’

Alle ogen zijn op Lucy gericht wanneer zij en Moss koers zetten naar de rand van het bos, naar het pad waar de verloren hand werd gevonden. Zich ervan bewust dat de geur van het afgerukte lichaamsdeel de zoektocht kan verstoren, loopt ze weg van de groep om Moss het bos in te loodsen. Hij rukt aan zijn tuigje, zijn staart omhoog, zijn neus achterna. Hij kijkt achterom naar haar, afwachtend. Ze neemt

het gebied op – het is open, veilig, dus klikt ze zijn riem los. Ze geeft het commando, en dan gaan ze.

Hij is snel. Lucy blijft zo dichtbij mogelijk, om hem ‘Zoek, zoek’ op te dragen, maar ze laat Moss voornamelijk zijn eigen gang gaan. De hond zal altijd sneller zijn dan de mens, maar de spaniël heeft meer te doen. Haar doel is om een gerichte zoektocht uit te voeren, maar voorlopig volgt ze hem, laat ze hem ronddwalen. Ze dringen dieper in het bos door. Het kreupelhout vormt geen obstakel voor een kleine spaniël, maar zij loopt schrammen op en rent struikelend om braamstruiken heen om de hond in het vizier te houden. Af en toe stopt Moss even, snuffelend naar het geurspoor, en dan gaat hij er weer vandoor, kop heen en weer bewegend op zoek naar zijn jachtdoel.

De portofoon op haar schouder kraakt; ze negeert het. Ze weet dat ze benieuwd zijn, maar de hond heeft tijd nodig. De omstandigheden zijn goed: vochtig van de dauw, zacht briesje, lang gras. Als het er is, als de windsnelheid en -richting meewerken en als de hond niet moe wordt, dan zullen ze het vinden. En zo niet, dan heeft ze geleerd dat het niet aan haar ligt – en zeker niet aan Moss.

Ze merkt dat ze met een boog terugkeren. De geluiden van de weg en de pd worden weer vaag hoorbaar terwijl ze hun weg door het bos vervolgen. Er staan minder braamstruiken, de grond wordt begaanbaarder, maar ze beseft dat ze al een poosje onderweg zijn. Misschien moeten ze een plan opstellen om het bos systematisch uit te kammen. Een zoektocht door open terrein is goed voor de snelheid – als het lukt.

Ze overweegt terug te keren, wanneer de hond abrupt stopt. Zijn neus gaat omhoog, neusgaten trillend. Alles in hem staat op scherp. Ze herkent de signalen; hij heeft een geurspoor. Haar lichaam verstrakt in reactie. Maar het kan valspositief zijn. Hierbuiten zijn dode dieren bepaald geen uitzondering.

Ze moedigt de hond aan door te gaan. Hij gaat er weer vandoor, van links naar rechts schietend, zijn lichaamstaal anders, alle zintui-

gen op scherp. Tot hij blijft staan. Doodstil. Zijn neus wijzend naar een lapje grond.

Ze maakt een noodstop. Hij heeft iets gevonden.

Lucy's hart bonst. Hier zijn ze voor gekomen. Het is al wel honderd keer gebeurd, maar het wordt nooit gemakkelijker.

Ze doet een stap naar voren. Ze wil het niet melden voordat ze het zeker weet. Ze bukt en trekt een tak opzij. Een stuk van een geruit overhemd, blauw met groen. Ze veegt bladeren weg – er wordt een romp zichtbaar, en een been. Gehavende jeans, bruin uitgeslagen door de elementen.

Ze kan haar ogen er niet van afhouden. Moss staat nog steeds doodstil, waarop ze hem prijst met een snel 'Braaf!' en vervolgens een bal aan een touwtje uit haar zak haalt. Enthousiast neemt hij hem in zijn bek, om er hoorbaar tevreden op te kauwen. Hij weet dat zijn werk erop zit. Dat van iemand anders begint nu.

Ze pakt de portofoon op haar schouder beet.

'X-ray Delta, negenentwintig. We hebben een vondst. Jullie moeten hierheen komen.'

'Je hebt hem?'

'Grotendeels,' antwoordt ze, en ze checkt haar coördinaten, die ze doorgeeft via de portofoon.

Ze staat op het punt om de hond weg te roepen, wanneer er iets in haar achterhoofd knaagt. Een flits van herkenning. Dat overhemd.

Ze weifelt. Ze moet gaan. Nu achteruitstappen, om de pd niet verder te vervuilen. Maar dit zou het kunnen zijn. Het antwoord op de vraag die haar al jaren niet loslaat. Die haar leven heeft geruïneerd. Haar carrière.

Ze doet nog een stap. Ze veegt het gebladerte van het lichaam. Van het gezicht. Zijn gezicht. Het is een man, zeker weten, aangevreten door dieren, waardoor wit bot overblijft, flappen huid, gelaatstrekken bijna onherkenbaar.

Bijna onherkenbaar.

Haar hart bonst in haar oren. Haar ademhaling versnelt. Haar zicht wordt troebel. En op het moment dat haar spieren in pap veranderen, is het laatste wat ze hoort Frans stem: 'Hij is het niet, Lucy. Hij is het niet.'